

Sygn. akt II UK 143/17

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku W. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 31 stycznia 2018 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 22 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Ś. w zmienił wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 10 października 2016 r. oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 17 listopada 2014 r. w ten sposób, że przyznał W. C. prawo do ustalenia wysokości zasiłku chorobowego za okres od 8 lipca 2013 r. do 5 stycznia 2014 r. przy zastosowaniu art. 37 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (pkt I) oraz przekazał organowi rentowemu do rozpoznania zawarty w odwołaniu wniosek o przyznanie odsetek od zasiłku chorobowego (pkt II).

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. 1) art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach z

ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej jako ustawa zasiłkowa) przez przyjęcie, że wynagrodzeniem pracownika stanowiącym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w rozumieniu tego przepisu nie jest przychód w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej jako ustawa systemowa) po odliczeniu potrąconych przez pracodawcę składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego, lecz wynagrodzenie należne a nie wypłacone w okresie poprzedzającym powstanie niezdolności do pracy; 2) art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie należne (które ubezpieczony będący pracownikiem osiągnąłby) a nie wypłacone w okresie poprzedzającym powstanie niezdolności do pracy; 3) „art. 36 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1” przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w sytuacji, gdy pracodawca nie wypłaca pracownikowi wynagrodzenia, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie należne, a nie minimalne wynagrodzenie za pracę; 4) art. 37 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że podstawę zasiłku chorobowego wnioskodawcy, któremu pracodawca nie wypłacił wynagrodzenia, stanowi wynagrodzenie, które ubezpieczony będący pracownikiem osiągnąłby, gdyby pracował pełny miesiąc kalendarzowy.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę w całości zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, tj. oddalenie apelacji wnioskodawcy.

Wniosek o skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością, gdyż zastosowanie do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego art. 37 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej w sytuacji niewypłacenia pracownikowi wynagrodzenia oznacza popełnienie oczywistego błędu w interpretacji i zastosowaniu przepisów ustawy zasiłkowej. W ocenie skarżącego, w takim wypadku znajduje zastosowanie art. 36 ust. 1 i art. 45 ust. 1 tej ustawy, co wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 7 września 2005 r., II UK 20/05 (OSNP 2006 nr 13-14, poz. 222) i z dnia 3 listopada 2010 r., I UK 134/10 (LEX nr 677885)

oraz uzasadnienia uchwały składu siedmiu sędziów tego Sądu z dnia 10 września 2009 r., I UZP 5/09 (OSNP 2010 nr 5-6, poz. 71).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest

wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie wykazał występowania tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Uchodzi uwagi skarżącego, że przepisy art. 36 ust. 1 i art. 37 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej odmiennie regulują sposób ustalenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego w przypadku pracownika, którego niezdolność do pracy powstała po upływie 12 miesięcy trwania ubezpieczenia chorobowego (wówczas podstawą wymiaru jest wynagrodzenie faktycznie wypłacone przez pracodawcę) od sytuacji, w której niezdolność pracownika do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego (wówczas podstawę wymiaru zasiłku stanowi wynagrodzenie, które pracownik osiągnąłby, gdyby pracował pełny miesiąc kalendarzowy, a więc wynagrodzenie umówione). Do stanu faktycznego niniejszej sprawy nie znajdują zatem wprost zastosowania poglądy wyrażone w powoływanym przez skarżącego orzecznictwie Sądu Najwyższego. Uniemożliwia to dokonanie oceny, że wykazana została oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.